

N:o 67.*Af Herr von Koch, rörande laxfisket i den så kallade Pukaviksfjorden.*

En tvist har nyligen blifvit, efter i Högsta Domstolen den 18 Februari 1867 företagen omröstning, afgjord, så att icke allenast en talrik befolkning af fiskare i Gammalstorp och Ysane församlingar utan äfven strandegare vid den s. k. Pukaviksfjorden blifvit förbjudet att på ett vidsträckt område idka det laxfiske, hvartill de anse sig ega rätt, och hvilket de ock opåtaladt lära fått begagna under en tid, då arrendet af Mörrums kronofiske innehafts af andra arrendatorer. Högsta Domstolens ledamöter hafva lika med underdomstolarne ansett Kronan och några enskilda skattlagda fiskens egare, på grund af urminnes häfd, berättigade att uteslutande fiska lax på det omtvistade området.

Högsta Domstolens minoritet har deremot funnit någon sådan häfd icke vara styrkt, och att således, jemlikt föreskrifterna i Fiskeristadgan den 29 Juni 1852, strandegarne voro berättigade att i Pukaviksfjorden idka fiske äfven efter lax.

Friherre C. U. Cederströms den 12 April 1860 afgifna embetsutlåtande och andra mig företedda handlingar, hvilka riksdagsmannen för Listers härad kommer att, jemte motion i ämnet, till vederbörande Utskott ingifva, synas mig utmärka, att föga eller intet vinnes för kronofisket vid Mörrum medelst tillämpning af de tid efter annan sedan den 3 Maj 1745 utfärdade förbud i detta ämne.

Äfven om jag härutinnan skulle misstaga mig, men det likväl af de Utskottet förelagda handlingar blifver klart, att en talrik befolkning af fattiga fiskare — man uppgifver 300 familjer — lida genom ifrågavarande inskränkning, torde Riksdagen finna det icke vara Staten värdigt, att begagna en fördel, vunnen på dessa sina medlemmars bekostnad.

Dertill kommer för mig ett särdeles viktigt skäl, men som, för med mig icke liktänkande, betyder intet, att, enligt min tanke, Högsta Domstolens minoritet ut alat den rigtiga åsigten i saken.

Jag vågar föreslå,

att Riksdagen för sin del förklarar sig vilja medgifva att, efter det nu gällande arrendekontrakt angående Mörrums kronofiske upp-

hör, Staten icke på grund af eganderätten till detta fiske för sig eller blifvande arrendator vill påyrka annan inskränkning uti idkandet af laxfiske i den s. k. Pukaviksfjorden från utloppet af Mörrums ström till linien emellan Listers Hufvud och Sternö udde än som i 2 och 11 §§ af Fiskeristadgan föreskrifves.

Stockholm den 27 Januari 1868.

N. S. v. Koch,

N:o 68.

Af Friherre Fleetwood, angående ändring af gällande föreskrifter rörande embets- och tjenstemäns rätt till pension från Allmänna Indragningsstaten.

Under närvarande tid, då Statens tillgångar äro knappa, synes det angeläget att densamma ej betungas af utgifter, som icke medföra åsyftadt gagn. I detta hänseende ber jag att få fästa Kammaréns uppmärksamhet på förhållandet med Civilstatens Pensionsinrättning och de betydliga anslag, som årligen till densamma utgå.

Den för utarbetande af plan till en allmän pensionskassa för rikets civile embets- och tjenstemän af Kongl. Maj:t i början af detta århundrade tillsatta komité föreslog i sitt efter mångårigt arbete den 22 Januari 1823 afgifna förslag i ämnet, bland annat, att rättighet till pension, motsvarande ungefär halfva lönen, skulle vidtaga då tjensteinnehafvaren med fyllda 60 lefnadsår förenade 30 tjenstår, af hvilka minst 15 i effektivt tjenst, och att för dem, som afgingo ur tjenst vid fyllda 70 år och 30 tjenstår, skulle pensionen ökas med 50 procent. Dessa grunder blefvo äfven af Rikets Ständer, enligt underdånig skrivelse den 2 September 1823, godkända; men detta hindrade icke att, till följd af enskild motionärs framställning, Rikets Ständer genom särskildt beslut vid samma riksdag förklarade, att de, med afseende å angelägenheten att civile embets- och